

De pers over *Galgenveld, Ijskoud* en *Ritueel*
(deel 1, 2 en 3 van *De Noordzeemoorden*):

‘Zinderende thriller.’**** AD

‘Een mooie mix van gruwel en Hollandse “gewoonheid”, onberispelijk en met veel vaart geschreven.’ *VN detective- en thrillergids*

‘Strak geschreven, in denderende vaart. De heldere, dan weer verwarde gedachten van de 19-jarige Kyra weerspiegelen knap het geoefende werkpatroon van rechercheur Mertens. Mooie omgevingsbeschrijvingen completeren de thriller.’ *De Telegraaf*

‘Nagelbijtend spannende thriller met buitenlandse allure. Ik kan niet wachten op de rest van de boeken in de reeks *De Noordzeemoorden*.’
Crimezone/Hebban

‘Deze titel biedt alles waar een thrillerliefhebber van houdt. Dit eerste deel is de perfecte binnenkomer en biedt alles om uit te kijken naar het vervolg.’
Vrouwen thrillers.nl

‘De cliffhanger die ervoor moet zorgen dat je ook het volgende deel gaat lezen is van een hoog niveau: het liefst zou je meteen doorlezen.’ *Mustreads.nl*

‘*Ijskoud* is opnieuw een goed geschreven, spannend boek.’**** AD

‘Isa Maron schrijft gedreven, maakt haar hoofdpersonen gedreven. Zó je in de belevingswereld van een kind te kunnen verplaatsen dwingt alle bewondering af.’ *De Telegraaf*****

‘Spanning, mystiek en psychologische lading wisselen elkaar in hoog tempo af. (...) Talloze twists, vergezeld van evenzovele misleidingen of pogingen daartoe van de auteur, zorgen dat het boek aan je handen gekleefd zit en stoppen ondenkbaar is.’ *Hebban*

Lees ook *Galgenveld*, *Ijskoud* en *Ritueel*
(deel 1, 2 en 3 van *De Noordzeemoorden*):

Een serie raadselachtige moorden vol symboliek, een halsstarrige rechercheur, een iets te bemoeizuchtige eindexamenkandidate en een spoorloos verdwenen zus. De vierdelige thrillerserie *De Noordzeemoorden* voert de lezer mee van Amsterdam naar Texel, en verder op een tocht langs de kille Noordzee.

Galgenveld

Als Amsterdam-Noord wordt opgeschrikt door een gruwelijke moord is de negentienjarige Kyra Slagter als een van de eersten op de plaats delict. Tot grote ergernis van rechercheur Maud Mertens mengt ze zich in het recherchewerk en geeft ze ongewenst advies. Gaandeweg blijkt dat Kyra's suggesties toch wel heel nuttig zijn voor Mertens en dat de twee tegenpolen elkaars hulp goed kunnen gebruiken.

Ijskoud

Twee jonge kinderen verdwijnen op bijna hetzelfde moment. Hoewel de politie, onder leiding van Maud Mertens, met man en macht onderzoek doet, kan dat niet voorkomen dat er de volgende dagen meer kinderen ontvoerd worden. Mertens gaat verbeteren achter de ontvoerders aan.

Kyra Slagter weet wat het is als een familielid wordt weggerukt en je vol vragen achterblijft: ontvoerd, vermist, vermoord? De zaak spoort haar nog meer aan haar eigen vermiste zus te vinden: vier jaar geleden verdween Sarina, zonder spoor of bericht.

Ritueel

Diep in de modder bij een villa in Amsterdam-Noord stuit een tuinman op een schedel. Maud Mertens probeert via de voormalige bewoonster van het pand – de schatrijke, dementerende Ina Demsterwold – te achterhalen wie er achter deze gruweldaad schuilgaat.

Intussen raakt ook het onderzoek naar de vermissing van Kyra's zus Sarina in een stroomversnelling. Zowel Kyra als Maud beseft dat de zaken waar ze aan werken veel groter zijn dan ze hadden kunnen vermoeden.

Isa Maron debuteerde met *Passiespel*, dat werd verkozen tot Beste Nederlandse Vrouwenthriller. De thrillers die volgden bevestigden haar talent. Met *De Noordzeemoorden* schaart ze zich definitief bij het rijtje van beste thrillerschrijfsters van Nederland.

isa
maron
Eindspel

De Noordzeemoorden, deel IV

the house of books

© Isa Maron, 2016

© The House of Books, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: b'IJ Barbara, Amsterdam

© Omslagfoto: Halldór Jónsson

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 443 4858 3

ISBN 978 90 443 4859 0 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De donkere kier naast de half openstaande deur heeft iets onachtzaam, onheilspellends bijna. Het is ondenkbaar dat Ab en Bep de voordeur zomaar open laten staan. Daarvoor zijn ze veel te secuur. Argwanend, zou je ze zelfs kunnen noemen. Rietje Hennequin, altijd verlegen om een praatje, blijft voor haar huis staan en wacht tot haar overburen naar buiten komen.

Tot voor kort zat er een vast patroon in de ommetjes van haar burens, maar sinds het hondje dood is komt ze hen veel minder vaak tegen. Ze worden ouder, allemaal. Degenen die er nog zijn. De straat is tegenwoordig een bejaardengetto. Het speeltuintje ligt er verwaarloosd bij, de gele glijbaan is groen uitgeslagen. Er razen geen kinderfietsjes meer over de stoep, er mopperen geen vaders over de dreun van een voetbal tegen de nieuwe auto.

In het donker naast Beps deur ziet ze nog steeds geen beweging. Zeker weer haar boodschappenlijstje aan het zoeken, of haar portemonnee. Ze stelt zich voor dat de twee oudjes laatjes en tassen overhoop halen. Dat Bep op zichzelf moppert, zoals ze altijd doet, en dat Ab haar geruststelt, zoals hij doet sinds ze elkaar een paar jaar geleden hebben ontmoet.

Rietje speurt de straat af en voorzichtig steekt ze over. Zijn ze misschien al weg – even naar de haringkar, een visje halen voor tussen de middag – en gewoon vergeten de deur dicht te doen? Op de drempel blijft ze staan en ze luistert of ze toch niet de bekende klank van hun stemmen hoort, maar het lijkt alsof de hele wereld angst-aanjagend stil is geworden.

‘Jongens?’ Ze duwt de deur iets verder open. ‘Joehoe!’

Nog geen maand geleden kwam Gerrit meteen op je af rennen als je binnenkwam. Een klein, grijs druktemakertje was het. Eigenlijk

hield ze nooit zo van honden, maar Gerrit was elke keer weer zo aandoenlijk blij om je te zien dat ze zich ineens herinnerd had hoe dat voelde, onvoorwaardelijke liefde. Even voelt ze een steek van heimwee naar dagen die zo lang geleden zijn dat ze bijna geen kleur meer hebben.

‘Bep?’ Ze duwt de deur nog verder open en stapt de gang in. Het is onnatuurlijk stil in het huis. ‘Ab?’

De gang is te donker en haar ogen hebben moeite zich aan te passen. Ze voelt een soort druk op haar hoofd, zoals die keer dat haar oudste broer haar onder water drukte in het sportfondsenbad en ze dacht dat ze zou verdrinken.

‘Beppie, waar zit je?’

Behoedzaam loopt ze door de smalle gang, langs het schoenenkastje met de beeldjes waarboven in talloze fotolijstjes de kleinkinderen prijken. De tas van Bep ligt op de grond, de inhoud is eruit gevallen. De deur naar de keuken staat open en op het aanrecht ziet ze twee glazen mokken voor het koffiezetapparaat staan. In allebei een lepeltje en een bodempje melkpoeder en suiker. De pot zit vol. Heel vaag ruikt ze de koffie nog. Naast de deur naar de woonkamer, die half open staat, blijft ze staan. Misschien is het verstandiger om weg te gaan. Misschien is er iemand binnen die hier niet hoort. Er hangt een vreemde sfeer in het huis, alsof er kort geleden ruzie is geweest, alsof het elk moment kan gaan stormen en onweten.

Aansteller.

Jan zei het vroeger zo vaak tegen haar: ‘Doe eens even normaal, jij.’ Ze recht haar rug – voor zover dat op haar eenentachtigste nog gaat – en duwt de kamerdeur verder open.

Ab ligt op de grond, voor de eikenhouten buffetkast, op zijn buik, met zijn neus in het tapijt. Zijn voeten liggen op een ongemakkelijke manier om elkaar gekruld. De rug van zijn overhemd is doorweekt met bloed en onder zijn hoofd kleurt het rode tapijt zwart. Rechts, voor de eettafel, ligt Bep. Op haar rug, haar handen met de handpalmen open naast haar lichaam. De onderkant van haar gezicht is een bloederige massa. Iemand heeft een theedoek over haar ogen gegooid.

Het is alsof het huis kantelt. Rietje grijpt zich aan de deurpost vast. Ze krijgt geen lucht, geen grip op het beeld dat ze ziet. Ze knijpt met haar ogen, alsof dat helpt, alsof dat het bloed weghaalt, de gruwelijke details, en de machteloosheid die haar kapot lijkt te knijpen.

Het kan niet kloppen. Het klopt helemaal niet.

Roerloos blijft ze staan en de stomste gedachten schieten door haar hoofd. Dat Bep net naar de kapper is geweest en dat haar haren nu helemaal in de war zitten. Dat het geblokte hemd dat Ab draagt door zijn zoon is opgestuurd, helemaal uit Canada. Dat Gerrit misschien alarm had kunnen slaan als hij nog had geleefd, op het moment dat... het moment... Ineens worstelt een schreeuw zich los uit haar borstkas en ze strompelt naar achteren, weg van deze verschrikking, weg van haar vriendin die daar zo toegetakeld op de grond ligt, weg van de plek waar de meest woedende energie die ze ooit voelde nog nagalmt.

Kyra Slagter staat midden in haar kamer, rechtop, alert en tegelijkertijd in een soort trance. Dat overkomt haar soms, dat ze in zo'n diepe concentratie verkeert dat ze alles vergeet, niets hoort, en maar een enkel ding ziet. In dit geval de kaart van de Noordzee.

Rondom de kustlijnen – strak en recht langs België en Nederland en grilliger langs de kust van de omringende landen – heeft ze enkele tientallen gekleurde spelden geprikt. Rode, blauwe, oranje en gele bolletjes door elkaar. Kyra kijkt ernaar alsof ze een verhaal vertellen, alsof zich voor haar ogen een film afspeelt waarin de ene na de andere jonge vrouw in de zoute zee belandt, vecht tegen golven en kou – proestend, spartelend – om uiteindelijk ergens aan te spoelen, stil en roerloos. En gemist. Alleen wisten ze soms niet door wie. Niets is tragischer dan de naamloze dode.

De muziek van Ben Howard maakt haar gemoed er niet lichter op. Ze zucht en draait zich om zodat ze het volume zachter kan zetten. Zonder haar ogen nogmaals van de kaart te halen neemt ze een slok van haar thee. Koud geworden. Zo meteen maar even nieuwe zetten.

Het aantal aangespoelde vrouwen is groter dan het aantal aangespoelde mannen. Vreemd, want op zee werken veel meer mannen dan vrouwen. Misschien spoelen mannen minder vaak aan omdat ze vaker gevonden worden tijdens een gerichte zoekactie, omdat een schip verloren is gegaan of omdat er gemeld is dat iemand overboord geslagen is. Het aantal tieners en twintigers binnen de groep aangespoelde vrouwen is ook te hoog. Veel hoger dan je zou verwachten als je de gemiddelde populatie neemt. Kyra knijpt haar ogen half dicht en neemt nog een slok thee. Gadver. Ze zet de kop weg en trekt de la van haar bureau open om een bol blauwe katoen te pakken.

De laatste dagen is ze bezig geweest met het achterhalen van de informatie over de doden die kwamen aandrijven. Naast de kaart hangt een lijst met printjes: foto, naam, leeftijd, vindplaats.

Kyra trekt een draad los van de bol. Ze bindt het garen aan een blauwe speld die op de kust van Schotland is geprikt, prikt de gegevens van een jonge, blonde meid op ongeveer dezelfde hoogte naast de kaart en verbindt de twee spelden met de felblauwe draad. Ze stapt naar achteren om te kijken of dit is wat ze bedoelde. Ja.

Geconcentreerd werkt ze door, en een handvol draden later stapt ze naar achteren. Als ze het beeld op zich heeft laten inwerken, pakt ze haar telefoon, maakt een foto en rent de trap af.

*

‘Yugh...’ Maud Mertens trekt een gezicht alsof ze net een melkvel heeft doorgeslikt. Op de televisie hakt iemand in op het hoofd van een zombie, dat als een watermeloen uit elkaar spat. Het is woensdagmiddag, ze heeft net drie dagen vrij gehad en ze voelt zich ontspannen. Roos was vroeg thuis van school en dus hebben ze zich op de bank genesteld, wat lekkers onder handbereik en Netflix aan.

‘Soms vind ik het meer grappig dan eng,’ zegt Roos lachend. Een zombie neemt een hap uit de nek van zijn slachtoffer en meteen spuit zwart bloed uit het gapende gat. ‘Behalve als Carl er in zijn eentje op uit gaat,’ vervolgt ze nadenkend. ‘Dan vind ik het ineens supercreepy.’

Maud leunt voorover om een handje chips te pakken. Het is weer als vanouds: haar dochter raakt de lekkernijen die ze neergezet heeft niet aan, en uiteindelijk zit zij weer alles zelf op te eten.

‘Ik blijf erbij dat Rick de leukste is,’ zegt ze. ‘En het slimst.’

‘Helemaal niet,’ Roos grijnst. Dit ritueel voltrekt zich elke aflevering een keer. ‘Daryl is mijn held.’

‘Hij heeft het slechtste kapsel,’ moppert Maud. ‘Rick is knapper.’

‘Rick is gewoon een brave, saaie man,’ lacht Roos. ‘Daryl is mysterieus.’

‘Toch vraag ik me af waarom ik naar een serie kijk die geweld ver-

heerlijkt,' verandert Maud van onderwerp. Discussiëren met Roos is zinloos, al is het de laatste tijd allemaal iets gemakkelijker met haar. De puberteit lijkt een beetje weg te ebben. De boosheid over de verhuizing van Amsterdam-Zuid naar Amsterdam-Noord is verdwenen. Ze mist niet meer zoveel uren op school nu de hoofdpijnen zijn weggetrokken.

'Geweld... geweld...' zegt Roos. 'Geweld tegen zombies dan, hè.'

'Ik zie anders ook steeds meer gewone stervelingen vermoord worden.'

'Alleen de slechteriken.'

'O, dus dan mag het?'

'In een wereld zonder gevangenen wel ja. Ze moeten zichzelf toch verdedigen?'

'Ik snap niet dat jullie hiernaar kijken.' Ineens staat Edwin achter de bank. 'Er is nooit iemand op zoek naar wc-papier. Of maandverband. Scheerschuim. En ze zijn helemaal niet mager. Of uitgedroogd. Niemand heeft haar onder zijn oksels.'

'Ja, ja,' moppert Roos terug. 'We weten het.'

'Het had *The Walking Bullshit* moeten heten, niet *The Walking Dead*.'

'Ja, ja!' Roos verliest haar geduld. Telkens als ze een aflevering kijken laat Edwin weten dat hij de serie maar niets vindt. Hij is de laatste tijd toch al zo vaak chagrijnig.

'Laat ons maar lekker hier zitten, met onze helden,' zegt Maud zonder de mannen op televisie uit het oog te verliezen. Ze dreigen omsingeld te worden door een grote groep zombies. Iemand moet snel iets bedenken.

'Ga anders voetbal kijken of zo,' zegt Roos. 'Er is vast wel een of andere herhaling op Fox.'

'Even dit stukje nog,' antwoordt Edwin afwezig.

Maud ziet Roos met haar ogen rollen en ze lachen naar elkaar. Het is niet de eerste keer dat Edwin toch blijft rondhangen om een stuk mee te kijken.

Daryl slaat een zombie het hoofd in met zijn kruisboog. Rick schiet een andere neer. Een steunend en kreunend monster besluit

de kleine Carl van achteren zonder dat iemand het in de gaten heeft.

Als de telefoon van Maud begint te rinkelen schrikken ze alle drie.

‘Maham!’ Roos kijkt haar geïrriteerd aan.

Maud lacht verontschuldigend, en glipt met haar telefoon de woonkamer uit. Het is Niels Bingsten, haar collega.

‘Twee doden,’ zegt hij kortaf en hij noemt het adres. ‘Oude mensen. Trieste zaak.’

‘Ik ben onderweg,’ antwoordt Maud. Ze hangt op en opent de deur naar de woonkamer. Edwin is naast Roos op de bank gaan zitten. Rick en Daryl vechten zich een weg door een groep zombies heen. ‘Ik moet weg,’ zegt ze tegen haar gezin. ‘Werk. Weet nog niet hoe laat ik thuis ben.’

Edwin steekt zijn hand op ten teken dat hij haar gehoord heeft. Roos kijkt niet op.

*

Kyra slaat de ketting om haar zadelpen en maakt het hangslot dicht. Snel zwaait ze haar been over de stang van de herenfiets en even later fietst ze de dijk af, richting het Noord-Hollands Kanaal. Fanatiek duwt ze de trappers rond. Sinds ze terug is uit Londen hangt er een nerveuze energie in haar lijf, iets wat haar opjaagt en tegelijk somber stemt.

Sarah, ze krijgt haar maar niet uit haar hoofd. Is ze nog te redden? Mabel en Phil, de mensen die haar onder hun hoede hebben genomen, proberen op alle mogelijke manieren te zorgen voor aandacht en mankracht voor haar zaak, maar Kyra twijfelt eraan of ze nog wel zo hard naar haar op zoek zijn. Maud zegt van wel, maar het is al achttien dagen geleden dat ze verdween.

Bloedirritant. Hopeloos dat niemand weet waar Sarah is, irritant dat ze helemaal niets hoort over hoe het onderzoek in Engeland loopt en dat ze niets kan doen. Niets mag doen. Maar hoe kan ze maar een beetje afwachten, nutteloos en lijdzaam, als Sarah een directe link naar Sarina is?

‘Vincent wil toch praten, maar weer alleen met jou,’ had Maud

een dag of tien geleden gezegd en op dat moment laaide een vurige hoop op. Misschien kon het toch. Misschien zou hij dit keer iets zeggen waarmee ze iets konden. Als ze Sarah vonden, kon ze eindelijk haar vragen stellen. Mijn god, als Sarah wist waar Sarina was. Als het waar was, als...

Toen ze voor overleg op het bureau kwam had Maud uitgelegd dat Vincent dan wel naar haar had gevraagd, maar dat er in Engeland van hogehand ineens bezwaar was gemaakt tegen haar komst. Te jong. Te onervaren. En bovendien: een burger. Kyra verder betrekken bij het verhoor van Vincent was ondenkbaar.

Waarom had Maud haar dan laten komen? Ze had een hekel aan zoethoudertjes. Valse hoop. Een van de ergste dingen.

Ze fietst langs de kinderboerderij waar een halfjaar geleden Jesse verdween. Hier, in het ijskoude water van het kanaal had ze Tom leren kennen, toen ze allebei als bezeten in het water doken om het arme jochie te zoeken. Niet dat ze Jesse daar gevonden hadden. Niet dat ze toen op Tom gelet had.

Er gebeurt veel in haar leven en tegelijkertijd gaat alles te langzaam. Ze zou willen dat ze al klaar was met school, dat ze al echt aan de slag kon gaan bij de recherche. Ze zou willen dat die verdorde Engelsen haar toestonden met Vincent te praten. Maud had beloofd nogmaals te overleggen met de Britten, maar dat was nou ook alweer een paar dagen geleden. Kostbare dagen. Dagen waarin ze vooruitgang hadden kunnen boeken.

Kyra fietst onder het viaduct door en hoort de auto's op de ringweg boven haar razen. Buiten de stad gekomen, op de lange weg door de weilanden, zet ze aan en nog sneller dan daarvoor jaagt ze de trappers rond. Jan Anne kan maar beter thuis zijn.

*

Het huis van de twee bejaarde slachtoffers is klein. Te klein voor alle rechercheurs die in witte pakken hun werk proberen te doen. Maud staat roerloos in een hoek van de kamer en neemt het schouwspel in zich op.

De slachtoffers liggen op de grond. De man op zijn buik, de vrouw op haar rug. Beiden zijn zo vaak en zo krachtig gestoken dat de diepe vleeswonden door de kleding heen zichtbaar zijn. Het gezicht van de bejaarde vrouw is ernstig toegetakeld en langs de rand van de theedoek die over haar ogen is gedrapeerd krult het vlees open. Ze draagt een wit vest. Precies zo'n vestje als haar moeder heeft. Dun, met paarlemoer knoepjes en een ronde hals.

Stel je voor dat dit mama was. Ze ziet het oude vogeltje haar armen omhoog houden in een poging de slagen af te weren. Ze ziet de blik vol ongeloof, de verkramping door pijn en angst.

Wie kan zoiets doen?

De woede, nee, haat, die hieruit blijkt is zo groot, hoe kan die zich op twee zulke oude en weerloze mensen richten?

Op de eettafel in de woonkamer liggen de vermoedelijke moordwapens naast elkaar, keurig op een rij naast de kristallen asbak. Twee gekartelde messen met een houten handvat. Een hamer. Broodmes. Een lang steekwapen dat door de kracht waarmee het in de slachtoffers is geduwd helemaal krom staat.

Iemand steekt en slaat de slachtoffers tot pulp, dekt de ogen van de oude vrouw af met een doek, legt de messen netjes recht op tafel en vertrekt.

Waarom?

'Dit moet het werk van een gek zijn,' zegt Niels zacht. Hij is naast haar komen staan en ze ziet de spanning in zijn kaakspieren, de boosheid en de onmacht. Ze knikt en neemt de woonkamer in zich op. Op tafel, achter de messen, staat een verse bos bloemen. In de kast prijken de drie delen van de Dikke Van Dale. Op een kastje in de hoek van de kamer staat een porseleinen vaas te pronken. Het huis is schoon, netjes en met zorg ingericht. De zwarte bloedvlekken op de grond en de twee doden lijken uit een andere wereld te komen. De collega's, die nog groter lijken door de opbollende, witte pakken die ze dragen, doen hun best elkaar niet voor de voeten te lopen.

'Kom,' moedigt Maud Niels aan. Ze lopen naar buiten en blijven voor de deur staan. Zwijgend groeten ze Barbara Ruigbot, de offi-

cier van justitie die met een grimmige blik aan komt lopen. Ze knikt en zonder een woord te zeggen loopt de helblonde vrouw het huis in.

‘Weet je al iets van de slachtoffers?’ vraagt Maud aan Niels.

‘Ab Bovenberg en Bep Stans,’ antwoordt hij. ‘Ab woont hier al jaren. Bep is een paar jaar geleden hier in de straat komen wonen. Niet veel later is ze bij Ab ingetrokken. Veel meer weet ik er nog niet van. De burens zeggen dat het nette mensen waren, nooit problemen.’

‘Getuigen?’

‘Niemand heeft iets gehoord of gezien, maar het buurtonderzoek loopt nog.’

‘Natuurlijk.’

Twee collega’s in witte pakken komen naar buiten met een stuk zeil uit de keuken. Maud en Niels stappen naar voren.

‘Spoor?’ vraagt Niels.

‘Lijkt een daderspoor,’ zegt de technisch rechercheur en hij wijst naar een bloederige schoenafdruk. ‘Komt niet overeen met de schoenen van de slachtoffers.’

‘Een schoen met een grove zool,’ constateert Niels. ‘Werkschoen, of een laars.’

De twee technisch rechercheurs gaan aan het werk om het spoor veilig te stellen. Niels draait zich naar Maud toe. ‘Laten we de familie gaan inlichten,’ zegt hij.

*

‘Heb je een printer?’ Kyra houdt haar telefoon omhoog. ‘Dan mail ik je iets.’

Ze staat in de wonderlijke tuin van de oud-rechercheur, die tegelijk de sfeer van de Efteling en het museum van Salvador Dalí ademt. Jan Anne Gerritsen knikt.

‘Natuurlijk,’ zegt hij en hij kijkt Kyra met een vriendelijke glimlach aan. Met één hand schuift hij de beschermende bril die hij voor zijn ogen draagt als hij aan het werk is omhoog en hij begint – licht

voorovergebogen en zich dan langzaam verder oprichtend – naar het huis te lopen. Kyra volgt hem door zijn tuin vol kunstwerken van beton met metalen sprietten, langs het bolvormige huisje dat iets wegheeft van een hobbithol met mozaïeken op de buitenmuren, en langs de kas die gevuld is met groen blad en rode tomaten.

‘Maud vertelde me dat je bijna nooit in het huis komt,’ zegt Kyra. ‘Dat je eigenlijk in je tuinhuis woont.’

‘Hmmm,’ antwoordt Jan Anne. Het klinkt noch bevestigend, noch ontkennend. Hij zwaait de achterdeur open en gaat haar voor door een donkere gang. Rechts ziet ze een kleine keuken – opgeruimd, schoon – en daarachter verdwijnt Jan Anne door een deur. Als ze dichterbij komt ziet ze dat hij op haar staat te wachten en de deur voor haar openhoudt. Verbaasd stapt ze de kamer binnen.

Tegen de wand staan stevige metalen archiefkasten, met dikke sloten op de deuren. Kamerhoge kluizen lijken het. Een andere wand is gevuld met kaarten, foto’s, tabellen en een groot beeldscherm. In het midden van de kamer staat een groot bureau met daarop verschillende monitors. Zwijgend loopt de oude man naar de muur, zet een schakel om en het lijkt alsof de hele kamer tot leven komt. Monitors springen aan, de printer begint te zoemen en het beeldscherm gloeit op.

‘Ik dacht dat jij niet meer werkte,’ zegt Kyra.

‘Dat doe ik ook niet,’ beaamt Jan Anne terwijl hij achter zijn pc gaat zitten en inlogt.

‘Dit is gewoon een hobby,’ zegt Kyra om zich heen kijkend. Menig rechner mocht willen dat-ie zo’n werkruimte had. Ze kan een lach niet onderdrukken.

‘Exact.’ Jan Anne schenkt haar verder geen aandacht, maar klikt een paar programma’s open. ‘Wat wil je printen?’ vraagt hij terwijl hij naar haar telefoon wijst.

‘Kaart versie 1,’ zegt Kyra terwijl ze op haar telefoon het mailadres intypt.

Jan Anne opent het document en niet veel later verschijnt de foto van de Noordzee op het beeldscherm dat aan de muur hangt.

‘Chic hoor,’ zegt Kyra. ‘Toe maar.’

‘Mijn ogen zijn niet meer zo goed,’ antwoordt Jan Anne grijnzend. Hij staat op en komt naast haar staan om Kyra’s landkaart te bekijken.

‘De aangespoelde jonge vrouwen,’ begint Kyra. ‘Blauw is geïdentificeerd, rood betekent niet geïdentificeerd. Allemaal zijn ze onder de vijftientig jaar. De foto’s en de gegevens hangen erbij.’

Jan Anne stapt naar voren, zet zijn beschermende bril, die kennelijk ook een leesbril is, op het puntje van zijn neus en een minuut of tien bestudeert hij de kaart nauwkeurig.

‘De gele spelden zijn alle overige aangespoelde lichamen,’ licht Kyra verder toe. ‘Mannelijk, vrouwelijk, ouder dan vijftientig. En de oranje spelden zijn de plaatsen waarop de nooit teruggevonden vermisten verdwenen zijn.’

Een daarvan is Sarina.

‘Hoeveel van de gele spelden zijn vrouwen van boven de vijftientig?’ vraagt Jan Anne terwijl hij zo dicht op het scherm staat dat Kyra zich afvraagt of hij nog wel iets kan zien.

‘Verwaarloosbaar,’ antwoordt Kyra. ‘Een stuk of vijf.’

‘Dus dat zijn voornamelijk mannen,’ concludeert Jan Anne.

Kyra knikt.

‘Te veel tienermeiden, te veel jonge twintigers, te veel met dezelfde uiterlijke kenmerken,’ vat Jan Anne samen als hij weer naar achteren stapt.

‘Van die rode spelden zijn er dus alleen beschrijvingen,’ licht Kyra toe. ‘Er is wel DNA afgenomen, maar dat heeft niet tot een oplossing geleid.’

‘Ik las het,’ zegt Jan Anne. ‘En de rest van de ongeïdentificeerde doden?’

‘Mannen,’ antwoordt Kyra. ‘Van verschillende leeftijden, verschillende rassen.’

Jan Anne gromt wat en gaat aan zijn pc zitten. Zonder iets te zeggen zit hij te klikken en te zoeken. Kyra bekijkt de papieren die aan de muur hangen. Getijdetabellen. Telefoonnummers. Een print van de homepage van het restaurant in Noorwegen waar de man werkt die over haar zus heeft getuigd. Die Sarina naakt en met bloedende

voeten over de weg had zien rennen. Opgejaagd. Verward. Ze balt haar vuisten en probeert aan iets anders te denken.

‘Wat zeggen je Amerikaanse vrienden hiervan?’ vraagt Jan Anne na een tijdje.

‘Nog niet mee overlegd,’ antwoordt Kyra.

‘En de Engelsen?’

‘Ook nog niet gesproken,’ zegt ze. ‘Die willen mij overal buiten houden. Ik mag niet eens met Vincent...’

‘Ik weet het,’ onderbreekt Jan Anne haar. ‘Niet zo gek hoor. Je bent geen deskundige, geen politievrouw.’

‘Nou ja...’ begint Kyra.

‘En nog tamelijk jong,’ vervolgt Jan Anne.

‘Topsporters,’ zegt Kyra boos. ‘Die zijn ook jong. En toch ergens hartstikke goed in.’

De oude man negeert haar en typt zo te zien een mail. Kyra begint zich ongemakkelijk te voelen. Ze staat hier nu wel weer lang genoeg voor lul midden in de kamer.

‘Ik zou maar eens uitzoeken van welke plek die dames verdwenen zijn,’ zegt Jan Anne. ‘Je hebt nu in beeld waar ze zijn opgedoken, maar je moet naar de bron, waar ze zoek raakten. Als je nou een stoel pakt, dan kun je even meekijken.’

*

‘Het mannelijk slachtoffer heeft meer dan dertig steekwonden,’ zegt Barbara Ruigbot. ‘Enkele steken zijn dwars door zijn bovenlichaam gegaan.’

Het team van Maud zit er zwijgend bij. Het komt niet vaak voor dat de officier van justitie zich bij het teamoverleg laat zien. Maud laat haar het woord voeren. Dit is niet het moment om te denken over wie de leiding moet nemen of juist niet, bovendien voelt ze zich te moe om dit soort strijd aan te gaan. Het is het nadeel van het werk dat ze met zoveel liefde doet: de niet-aflatende stroom geweld en verdriet.

‘Het vrouwelijk slachtoffer heeft ernstige verwondingen in het ge-

laat.' Barbara zwijgt even. 'Gebroken neus. Gebroken kaak. En haar ogen zijn doorboord. Waarschijnlijk is ze met de hamer op haar hoofd geslagen. Van beide slachtoffers is de keel doorgesneden.'

Er valt een gespannen stilte.

'Teringlijers,' vloekt John ten slotte. Hij zit voorover op zijn stoel, zijn niet onaanzienlijke buik rust op zijn bovenbenen.

'Het is heel gruwelijk inderdaad,' zegt Barbara droog. 'Dit moeten we oplossen. Ik word hier heel gemotiveerd van. Maud?'

Maud staat op en begint op te sommen hoe de taken zijn verdeeld.

'De technische recherche is nog wel even bezig met het sporenonderzoek,' zegt ze. 'Het hele huis wordt met een stofkam uitgeplozen. Het NFI is voorlopig ook wel even zoet. Voor ons is nu het buurtonderzoek het meest urgent.'

'En de familie?' vraagt Thomas Kuipers. Hij gaapt. Hij komt net uit de nachtdienst, maar weigerde naar huis te gaan toen hij hoorde van de moord op de twee bejaarden.

'Allebei hebben ze hun partner verloren,' zegt Niels. 'Ze hadden allebei kinderen. Bep twee zoons en Ab een zoon en een dochter.'

'Zijn zich de pleuris geschrokken zeker?' vraagt John. 'Zulke oude mensen,' vervolgt hij hoofdschuddend. 'En zoveel geweld.'

'Een van de zoons van Bep reageerde een beetje vreemd,' zegt Niels. 'Onaangedaan. Hij stelde meteen allerlei technische vragen, over de wonden en zo. En vroeg of er sporen van braak waren.'

'Snel onder de loep nemen,' vindt John.

'Precies,' zegt Maud. 'Dat lijkt me nu net een klusje voor jou, John.' John grijnst tevreden. 'Komt voor de bakker,' zegt hij.

'Myrna,' vraagt Maud. 'Ondersteun jij John?'

De jongste van het stel knikt.

'En Jolanda,' vervolgt Maud. 'Thomas en jij brengen de twee oudjes in kaart. Bezittingen. Schulden. Bijzonderheden. Ik wil weten wat voor mensen het waren.'

'We vermoeden dat de moorden vroeg in de ochtend zijn gepleegd,' zegt Barbara. 'De koffie stond klaar, de bedden waren nog onopgemaakt.'

‘Waarom zo ingewikkeld doen?’ vraagt John. ‘Als je wilt inbreken, waarom doe je dat dan op een tijdstip waarop die oudjes thuis zijn? Waarom niet wachten totdat ze even weg zijn, boodschappen doen of zo? Of een dagje naar de kinderen?’

‘Misschien is het geen roofmoord,’ zegt Myrna voorzichtig. ‘Misschien kwamen ze ergens anders voor.’

Er valt een stilte. Myrna heeft gelijk, denkt Maud. Een roofmoord zo vroeg op de dag, met zoveel geweld, waarom?

‘Half over de vrouw heen lag huishoudfolie,’ gaat Niels verder met het opsommen van de details van de moord. Hij wijst naar een foto op de muur.

‘Wat een rare vorm,’ zegt John. Het folie is samengeklonterd tot een langgerekte rol, die in een rechte lijn, onderbroken door een soort lus, op de grond ligt.

‘Het lijkt wel een omega-teken,’ geeft Niels toe. ‘We weten niet of het een betekenis heeft. We onderzoeken het materiaal op dactyloscopische sporen.’

‘Hm,’ broemt John. ‘Denk niet dat je daar nog een vingerafdruk op vindt.’

‘De ohm staat voor elektrische weerstand,’ zegt Myrna nadenkend. ‘De inverse is de siemens.’

‘Ja?’ zegt John. ‘Dus?’

‘Ik weet het niet.’ Myrna schudt haar hoofd. ‘Ik denk hardop.’

‘Doe maar lekker in je eigen tijd,’ zegt John. Hij is zelfs voor zijn doen chagrijnig. ‘Is er verder nog iets, Maud? Ik wil aan de slag.’

Maud schudt haar hoofd. ‘Ik denk dat we voorlopig genoeg te doen hebben.’

De teamleden staan op en zwijgend vertrekken ze naar hun werkplekken. Dat twee weerloze bejaarde mensen op zo’n gruwelijke wijze zijn afgeslacht raakt hen allemaal.

‘Maud,’ zegt Barbara. ‘Heb je nog even? Ik heb een ideetje over Kyra Slagter.’

*

‘Wat weet je van interviewtechnieken?’ vraagt Jan Anne. Ze zitten met een beker koffie aan de waterkant, achter in zijn tuin. Het onderzoek naar het moment van vermist raken van de aangespoelde vrouwen verloopt traag. Ze heeft nog maar van twee meisjes in kaart gebracht waar en onder welke omstandigheden ze verdwenen zijn. Allebei in een kustplaats, een vakantieoord, honderden kilometers van de plek waar ze uiteindelijk gevonden zijn.

Kyra fronst. ‘Stel open vragen,’ begint ze. ‘Niet te veel vragen in een keer stellen, liefst een tegelijk. Begin met makkelijke zaken en eindig met de moeilijke.’ Ze denkt even na. ‘Probeer een vertrouwensband op te bouwen.’

Dan valt ze stil.

‘Als ik Vincent was,’ zegt Jan Anne en meteen voelt ze een klont onder in haar maag. Die man weet waar Sarah is. Weet meer over haar zus. Hoe had ze het moeten aanpakken in Londen? Het was haar schuld geweest dat hij dichtklapte en geen woord meer wilde zeggen. Nu heeft hij toch aan de politie gemeld dat hij wil praten, maar weer alleen met haar. Als ze haar tot hem toelieten. Als ze haar verdomme maar iets lieten doen.

‘Als ik Vincent was,’ zegt Jan Anne nog een keer. ‘Wat zou je me dan vragen?’

Waar Sarina is. Waar Sarah is. Wat er gebeurd is. Maar dat zou hij natuurlijk niet zomaar vertellen.

‘Ik zou hem vragen hoe het werk in de kliniek beviel.’

Vincent was een meesteroplichter gebleken. Hij had zich altijd voorgedaan als getrouwde man, vader van twee kinderen. Iemand met een vaste baan en een adviespraktijk daarnaast. In werkelijkheid was hij helemaal niet getrouwd, had hij ook geen kinderen en had hij geen baan langer dan een halfjaar kunnen vasthouden. Zijn kapitaal had hij vergaard door de flinke toelage van zijn ouders via daghandel op de beurs te laten groeien tot ongekende proporties. De klootzak was een sukkel, maar wel een rijke.

‘Misschien zou ik hem vragen,’ vervolgt Kyra, ‘naar hoe hij het voor elkaar kreeg om een baan als psycholoog te krijgen in een gerenommeerde kliniek. Ik denk dat hij trots is op het feit dat

hem dat soort dingen lukken. Misschien wil hij er graag over opscheppen, onder die laag van valse bescheidenheid zit een ijdele man.'

'Mogelijk,' zegt Jan Anne. 'Wat doe je als hij niet hapt?'

Kyra neemt een slok thee en staart voor zich uit. Ze ziet haar vroegere buurjongen voor zich. Het donkerblonde haar, de blauwe ogen, zijn getrainde lichaam. Niet knap, maar ook niet onknap, heel gewoon en toch een monster.

'Waar wil je naartoe met je vragen?' vraagt Jan Anne als Kyra blijft zwijgen. 'Wat is het doel van je interview?'

'Ik wil weten waar Sarah is,' antwoordt ze meteen. 'Wat hij van Sarina weet, waar zij is en wat er is gebeurd.'

'Waarom is hij dichtgeklapt toen je hem vragen stelde?'

'Hij voelde hoe belangrijk het voor me was. Ik zei: *vertel het me*, en toen...'

'Toen rook hij jouw verlangen...'

'En hij stoorde zich aan mijn opdracht. Ik mocht dat niet zeggen, *vertel het me*, ik moest het hem netjes vragen.'

'Hij wilde dat je hem smeekte.'

'Ja.'

'En toen?' Jan Anne kijkt haar aan.

'Ik vroeg hem of hij het me echt zou vertellen als ik het netjes vroeg,' antwoordt Kyra.

'Je stelde hem op de proef,' concludeert Jan Anne.

Jan Anne knikt en wendt zijn blik van haar af. Aan de overkant van de sloot staan een paar koeien te grazen in het weiland.

'*Ik lieg niet*, dat was het enige wat hij daarna nog tegen me zei. Afgezien van het feit dat hij verder niets meer te zeggen had.'

Weer knikt Jan Anne.

'En hoe begon het gesprek?' vraagt hij na een paar minuten.

'*Wat leuk om je te zien*, zei hij tegen me. Ik zei dat het lang geleden was en toen antwoordde hij: *niet voor mij, niet voor mij*.'

'En had je hem kort daarvoor daadwerkelijk nog gezien?'

Kyra schudt haar hoofd.

'Nee, maar er zat een keylogger in mijn Mac, weet je nog? Er zijn

geen sporen van Vincent gevonden in mijn kamer, maar ik denk echt dat hij die heeft geplaatst.’

‘Hij is vaker bij je in de buurt geweest dan je je bewust bent,’ stelt Jan Anne.

‘Hij vraagt niet voor niets naar mij,’ zegt Kyra.

‘Inderdaad.’

‘En hij zegt dat hij het leuk vindt om me te zien. Zou het zo simpel kunnen zijn? Dat er verder niets achter zit, maar dat hij mij gewoon wil zien?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordt Jan Anne. ‘Nog niet. Kom.’ Hij staat op. ‘We gaan nog eens even aan de slag. We gaan aan de keukentafel zitten en oefenen jouw interviewtechnieken.’

Het is het soort buurt waarin hij zich thuis voelt. Dichtgetimmerde ramen. Winkels die afgesloten zijn met rolluiken vol graffiti. Zwerfvuil in de straten. Toch ergert hij zich aan de groepjes jonge mannen die her en der rondhangen. Normaal gesproken zijn ze camouflage, nu zitten ze hem in de weg.

De goederen zijn afgeleverd bij het tussenpunt, had Vincent hem eergisteren gemaïld. Tussenpunt, dat betekende dat er iets aan de hand was. Toen hij op het forum keek waar ze onder valse namen gegevens aan elkaar doorspeelden, zag hij dat Vincent daar een printscreen van de locatie had achtergelaten, met coördinaten en al. Toch liep hij nu al een kwartier rond en nog had hij de witte bus niet gevonden. Erger nog, hij begon op te vallen. Als zijn maat hem niet verteld had wat er in de bus zat, dan had hij de hele zaak laten zitten, maar deze kans – haar – kon hij onmogelijk laten gaan.

Verscholen achter een muurtje opent hij nog een keer de foto en hij zoekt in. Hij is toch verdomme echt in de straat waar die blauwe stip staat. Die ellendige kaarten op je telefoon zijn niet altijd even secuur. Misschien moet hij een straat verder naar het zuiden pakken, of juist naar het noorden.

‘Vriend,’ spreekt een kleine gast met een klein baardje hem aan. Hij houdt zijn hoofd schuin en knijpt zijn ogen licht samen. Achter hem staat een groepje jongens. Ze dragen gebreide mutsen ook al is het dik in de twintig graden. ‘Wat zoek jij hier?’

‘Niets wat van jou is,’ antwoordt hij giftig. Als iedereen hem gewoon met rust liet kon hij zijn ding doen en pleite gaan.

‘Alles hier is van mij,’ antwoordt de jongen onbewogen. Een van de gasten achter hem laat zijn biceps zien. Indrukwekkend hoor. Nee, nu wordt hij echt bang.

Hij rochelt een mond vol spuug naar boven en kwakt die op straat naast de jongen.

‘Dan ga ik maar,’ zegt hij. Hij heeft andere dingen te doen, belangrijker dingen. Hij stopt zijn telefoon in zijn broekzak en stapt opzij om met een boog om de jongens heen te lopen. Nooit met je rug naar de vijand gaan staan. Hij houdt zijn handen voor zijn borstkas, palmen naar binnen toe, om onmiddellijk een vuist te kunnen maken. Altijd klaar zijn, altijd voor dekking zorgen – al zijn spieren staan op scherp. De spierbal gaat voor hem staan.

‘Je hebt geen antwoord gegeven,’ zegt de kleine gast. ‘Wat zoek je hier?’

Dat wordt vechten, hoe je het ook wendt of keert. Meestal heeft hij daar wel zin in, maar dit keer komt het niet uit. Hij doet een kleine stap naar voren, het is alsof hij danst, zweeft boven de smerige stoep, zijn hand schiet vooruit en hij treft de spierbal recht op zijn onderkaak. De sukkel gaat gestrekt naar achteren. Meteen raakt hij een andere gast die er sterk uitziet met een mawashi geri in zijn zij. De jongen grijpt naar zijn ribben en hapt naar adem. Terwijl zijn been weer op de grond komt, haalt hij uit, gebruikmakend van de voorwaartse kracht van de beweging, en raakt er een met zijn knokkels op de slaap. Kort vangt zijn blik die van de kleine bebaarde gast, die hem nog steeds onbewogen aankijkt. Een moment staan ze daar doodstil, bevroren in de tijd. Hij steekt zijn wijsvinger op, als een waarschuwing, en draait de punt van zijn vinger richting de jongen. Dan gaat hij ervandoor. Misschien moet hij die bus toch maar achterlaten in Londen. Wat kan hem het eigenlijk schelen?

‘Die Britten gebruiken als belangrijkste argument dat Kyra een burger is,’ zegt Barbara Ruigbot. Ze strijkt met een magere hand langs wat plukjes van haar korte, bijna witte, haar.

‘Ze huren toch vaker externe deskundigen in? Dat doen wij ook.’

‘Zeker,’ Barbara knikt en trekt haar wenkbrauwen op. Haar lichte ogen kijken Maud strak aan. ‘Maar geen deskundigen van twintig.’

Maud zucht. ‘Ik kan het niet uitstaan,’ zegt ze. ‘Dat het allemaal zo moeizaam gaat. Net nu we een aanwijzing hebben, een echt spoor.’

‘Dus ik dacht,’ vervolgt Barbara onverstoorbaar, ‘dat we Kyra best een contract konden geven voor een halfjaar, een dag per week.’

Maud kijkt de officier van justitie met open mond aan.

‘Dan is ze geen burger meer,’ stelt Barbara en ze haalt haar schouders op.

‘Krijg jij dat voor elkaar?’ vraagt Maud.

Barbara schuift haar een papier toe. ‘Een contract voor bepaalde tijd. Als onderzoeker op de zaak van Sarina, die nu officieel weer open is en als codenaam eh... Saavreda krijgt.’

‘Saavreda,’ verzucht Maud. ‘Wie bedenkt die namen toch altijd? Denk je serieus dat die Britten nu zullen toegeven?’

‘Ik heb al contact met mijn collega in Engeland opgenomen en een verzoek ingediend. Nu Kyra officieel onderdeel is van het onderzoeksteam kunnen ze in feite niet meer weigeren. Ik verwacht vandaag of morgen bericht. Als ze niet meewerken dan kunnen we altijd nog het ministerie vragen wat gewicht in de schaal te leggen.’

‘Indrukwekkend, Barbara.’ Maud lacht naar de officier van justitie. Meestal is ze kritisch en kribbig, maar vandaag is de vrouw, die iets wegheeft van een albino, vriendelijk en doortastend.

‘Zou jij Kyra kunnen benaderen en vragen of ze hier oren naar heeft?’

‘Ik bel haar meteen.’ Maud staart naar het papier. Dan kijkt ze op. ‘Misschien komen we zo toch een stapje dichterbij Sarina Slagter.’

*

‘Dit is genoeg voor vandaag,’ zegt Jan Anne en hij staat op, vult de waterkoker en pakt een blik thee uit de kast. Ze zitten in het hol, waar het koel is en stil. Tegenover het keukenblok staat een grote schouw en aan de asresten te zien gebruikt Jan Anne de haard regelmatig. Vandaag is het echter een warme zomerdag.

‘Dit heb je wel verdiend,’ zegt Jan Anne als hij een pak stroopwafels op tafel gooit. Hij schenkt de thee in. ‘Zullen we nog even aan de waterkant gaan zitten?’

‘Ik stel voor dat je contact opneemt met Grigor,’ zegt Jan Anne als ze bij de halve boot zijn aangekomen die dienstdoet als bank. Kyra wacht tot de oude man is gaan zitten en neemt dan naast hem plaats. De koeien staan nog steeds te grazen aan de overkant van de sloot. Wat een leven. Grazen, kauwen, een vlaaitje droppen hier en daar, grazen, herkauwen, gemelkt worden. Dat en meer niet.

‘Zij krijgen gemakkelijk toegang tot alle databases,’ vervolgt Jan Anne. ‘Ik heb hier alleen toegang tot de Europese informatie.’

‘Wat moet ik vragen?’ Kyra blaast over haar thee en neemt een slok. Uit haar ooghoek kijkt ze naar het pak stroopwafels. Ze zou het niet moeten doen. Suiker met suiker en nog meer suiker.

‘Ik wil weten of er meer gebieden zijn waar een relatief te hoog aantal jonge vrouwen is aangespoeld,’ zegt Jan Anne. ‘Misschien rond de Caribische zee, of in Australië, Thailand, de Middellandse Zee? Zoek naar regio’s waar veel toeristen varen.’

Hij heeft gelijk. Op de een of andere manier heeft ze alleen maar aan de Noordzee gedacht. Misschien is het patroon wel groter dan dat. Misschien is hij wel op meer plaatsen actief geweest. Jerry Hastings. De onzichtbare, onvindbare man die haar zus heeft meegenomen, en misbruikt. Snel zet ze de kop thee neer en concentreert zich

op het lospeuteren van het pak stroopwafels. Ze haalt er een uit, geeft die aan Jan Anne, pakt er zelf ook een en neemt een grote hap. Knapperig vanbuiten, zacht vanbinnen en zoet, zo zoet.

Als ze de laatste hap doorslikt gaat haar telefoon.

‘Maud,’ zegt ze tegen Jan Anne. ‘Die neem ik even op.’

Jan Anne grijnst.

‘Dat zou ik maar doen,’ zegt hij.

*

Maud zit achter haar bureau. Papierwerk. Verslaglegging. Verantwoording. Budgettering. Allemaal noodzakelijk kwaad, en het staat haar minder tegen dan anders. Hoewel de zaak waaraan ze werkt een van de gruwelijkste is die ze is tegengekomen, is ze optimistisch gestemd. Zo’n slachting richt je niet aan zonder sporen achter te laten. Misschien dat de schoenafdruk hen verder helpt. Er is een heel team bezig met het achterhalen van de soort schoen die is gebruikt. Ook het onderzoek naar vingerafdrukken is in volle gang. Ergens moet iets te vinden zijn.

John is ervan overtuigd dat de kinderen van Bep er iets mee te maken hebben. Bep had geld. Een paar panden, een leuke bankrekening. Geen miljoenen, maar toch genoeg om heel leuk van te kunnen leven. En dan wil je bejaarde moeder ineens gaan trouwen met de vriend die ze sinds twee jaar heeft. Daar gaat je geld. Moet je het ineens delen, met Ab, en ook met zijn twee kinderen.

Ze kan zich niet voorstellen dat dit de waarheid is, maar ze weet ook dat je in dit soort zaken niets mag uitsluiten. De zoektocht naar de waarheid mag niet ingeperkt worden door iets wat je onvoorstelbaar vindt, of wat een belediging is voor de familie. Want als die kinderen eenmaal in de verhoorkamer zitten, dan zal er wel het een en ander gezegd worden. Of ze helemaal gek zijn, of ze al niet genoeg verdriet hebben, of het allemaal nog niet vreselijk genoeg is. Want zo gaat dat. En toch moet je door die modder heen. Bij goed researchewerk krijg je zo vaak vuile handen.

Maud schuift haar toetsenbord weg en legt de foto’s van het plaats

delict in een waaier op haar bureau. De bloedspatten zitten tot op het plafond. Gebroken bot. Opengespleten vlees. Vloerbedekking met grote donkere vlekken. Ze opent een van de foto's op haar pc en zoemt in op de hand van de man. Hij is opgezwollen en er lijkt een bloeduitstorting te zitten op de rug van de hand. Ze pakt de telefoon en belt het NFI.

'Die bloeduitstorting op de hand van Ab,' zegt ze. 'Kan het zijn dat hij gevochten heeft? Dat hij een van die daders geraakt heeft?'

'Wacht.' Ze hoort dat de patholoog ergens naartoe loopt. In gedachten ziet ze de bejaarde man op de autopsietafel liggen. Naakt. Wit. Gebroken.

'Ja,' is het antwoord. 'Ik loop nu vooruit op de rest van het onderzoek, maar het zou inderdaad een bokseersbreuk kunnen zijn.'

Er valt een korte stilte.

'Ik zie ook beschadigingen op de knokkels.'

'Dus hij heeft een stoot uitgedeeld,' concludeert Maud.

'Daar lijkt het wel op.'

Ze bedankt, hangt op en kijkt op de klok. Kyra kan elk moment binnenlopen.

'Een handtekening?' had het meisje gezegd. 'Waarom heb je van mij een handtekening nodig?'

Ze dacht dat Maud haar in de maling nam en Jan Anne had er aan te pas moeten komen om haar te overtuigen.

'Ik kom er nu aan,' had ze daarna gezegd. 'Ik spring meteen op de fiets. Halfuurtje.'

Het is goed dat in de zaak van Sarina – operatie Saavreda moet ze nu zeggen – weer iets gebeurt. Ze laat zich niet zo snel ontregelen door het werk, maar van de gedachte aan Sarah en de machteloosheid die ze had gevoeld toen bleek dat Vincent haar ontvoerd had en weigerde te zeggen waar de jonge vrouw was, had ze wakker gelegen. En dat na al een heel stel andere slapeloze nachten.

Nu Kyra met Vincent zal gaan praten steken de vragen die ze zichzelf tijdens die nachtelijke uren stelde weer de kop op. Wat moet ze doen met de informatie die ze van Carla heeft gekregen? Mag ze haar vertrouwen schenden? En aan de andere kant: is het verant-

woord om niets te doen met de informatie die ze heeft?

Vertrouwelijk, stond er boven de brief die zij gestuurd had. Onder geen beding mag dit openbaar worden gemaakt, of gedeeld met welke van jouw collega's dan ook. Ik vertel je dit als achtergrond. Om het onderzoek te helpen. Maar ik wil niet dat iemand er iets van weet. De schaamte is te groot. Net als het gevaar.

Dus daar zat ze met een enorm brandbaar verhaal, explosief zelfs, maar ze kon er niets mee. Nog niet.

Wel had ze een lijst met namen die ze kon onderzoeken. De vrienden en vriendinnen van Carla uit de tijd dat ze nog bij haar ouders woonde en daar stond een bekende tussen: Willem de Jong, de wiskundedocent van Kyra die ze ruim een jaar geleden vragen had gesteld in de zaak van Marc Gaullier, de vermoorde kunstdocent. Met hem moet ze maar eens gaan praten. Het lijkt een goede eerste stap op een weg waarvan ze nog niet weet waar die zal uitkomen.

‘Gefeliciteerd,’ zegt Maud even later tegen een glunderende Kyra. ‘Met je eerste baantje bij de recherche.’

‘Collega!’ Niels Bingsten geeft Kyra een harde klap op haar schouder en de jonge vrouw kijkt verheugd om.

‘Dank je,’ zegt ze. ‘Jeetje. Ik vind het echt bizar. Dank je.’

‘Dus nu werkt Barbara Ruigbot aan het in beweging krijgen van de Engelsen,’ zegt Maud. ‘Ik verwacht daar snel bericht van.’

‘Dat betekent,’ zegt Niels. ‘Dat we binnenkort afreizen naar Engeland. Jij naar Vincent, onder begeleiding van Maud. Ik ga ook mee, want ik heb nog wat vragen te stellen aan een aantal mensen daar.’

‘Oké,’ zegt Kyra.

Zo timide heeft Maud haar nog niet gezien. Misschien is ze geschrokken van het feit dat ze Vincent toch kan gaan verhoren. Misschien ziet ze daartegenop.

‘Ik heb al een hele verhoorstrategie uitgewerkt net,’ zegt Kyra. Toe maar, mevrouw tje Ambitieuus.

‘Maar ik wil daarover ook nog graag jullie mening horen,’ gaat de jonge vrouw verder. ‘En ik wil nog meer oefenen met Jan Anne.’ Ze zwijgt even. ‘Hij wist het al, hè?’ zegt ze.

Maud lacht. ‘Zou zomaar kunnen.’

‘Als jij nou nog even goed nadenkt over die gesprekken met Vincent,’ zegt Niels. ‘Dan hebben wij het erover als we richting Londen gaan. In de tussentijd zullen wij er ook even onze gedachten over laten gaan. We hebben wel vaker met dat soort jongens aan tafel gezeten.’

Kyra knikt gretig. Dat is het. Ze lijkt zo overtuigd van zichzelf, maar misschien is het dat helemaal niet. Het is de honger naar de oplossing, de drang om eraan bij te dragen.

Misschien is het omdat hij helemaal niet heeft opgelet waar hij exact naartoe rende, maar ineens ziet hij de bus staan. Hij steekt de straat over en verbergt zich achter het witte gevaarte.

Het is een oud model dus de deur heeft hij in no time open. Hij springt achter het stuur en gaat dwars over de twee voorste stoelen liggen. Mooi. Niemand die hem zo ziet en binnen een paar minuten kan hij hier weg zijn. Hijgend doet hij zijn werk, routinematig, en hij is binnen een paar minuten klaar.

Als hij overeind komt en achter het stuur plaatsneemt ziet hij de groep jongens de hoek om komen. Sukkels. Denken dat ze hier de baas zijn. Grijnzend laat hij het raam naast hem naar beneden komen en terwijl hij het gaspedaal diep indrukt steekt hij zijn hand uit het raam, middelvinger hoog.

Een paar straten verderop slaakt hij een kreet. Zijn strijdkreet. Zijn ritueel bij overwinning. Niemand is hem de baas. Niemand.

Op de M25 begint hij na te denken over zijn plan. Zijn gewijzigde plan. Het was verdomme helemaal de bedoeling niet om nu al naar het noorden te gaan. Pas als Vincent het werk had gedaan wilde hij aanschuiven. Met meisjes en al. Nu zit Vincent ineens vast en heeft zijn maat hem opgescheept met een hoop werk en nota bene ook nog Beatrice.

Aan de andere kant... Het hele optrekje voor hem alleen... Geen gezeik van Vincent die alles altijd keurig, netjes en volgens de regels wil. Zijn regels. Hij grijnst. Er zit wat in. Ja, daar zit best wat in.

De vorige keer heeft hij een misstap begaan. Eentje maar en Vincent maakte daar een heel drama van. Beatrice moest en zou gevonden worden. Natuurlijk had ze nooit mogen ontsnappen, maar kon hij er wat aan doen dat het pand niet goed onderhouden was?

Hij lacht hardop.

In elk geval heeft hij haar nu terug. Als ze nog leeft. Er komt geen geluid uit de laadruimte van de bus. Ach, hij ziet het wel als hij er is. Als ze dood is ruimt hij haar op. Zonde, maar niets aan te doen.

Hij zet de radio harder en trapt het gaspedaal verder in. Ja, hij zal de boel in orde maken en dan de kamers gaan vullen. Toch kan hij het niet uitstaan dat anderen een bepalende invloed op zijn leven hebben. Zijn plan was om dit samen met Vincent te doen. Eigenlijk is er geen fuck aan om straks alleen te zijn. Het moet toch mogelijk zijn om Vincent daar weg te krijgen. Pa moet zich maar weer eens een keertje nuttig maken.

Het is zeven uur 's ochtends en Maud staart naar haar telefoon. Haar moeder belt niet meer. Normaal gesproken gaat iedere ochtend de telefoon en deelt haar moeder haar soms onnavolgbare gedachten met haar. Sinds een week of drie wordt ze wakker en beseft ze dat het na zevenen is zonder dat er een gemiste oproep op haar scherm-pje staat. Ze is een paar keer bij haar moeder langsgegaan, maar er lijkt in haar toestand niets veranderd. Alleen belt ze niet meer.

Maud zit op de rand van het bed, overweegt om zich weer achterover te laten vallen, onder het zomerdekbed te kruipen en nog even, heel even van de rust te genieten, maar ze doet het niet.

Sinds ze terug is uit Londen piekert ze. Dat Vincent achter slot en grendel zit is geruststellend, maar de wetenschap dat hij kennis in zijn hoofd heeft die reputaties kan schaden, mensen achter slot en grendel doen verdwijnen en veel belangrijker nog, die bepalend is voor leven en dood, houdt haar wakker. Al die belangen. Hoe gaat Vincent zijn troeven uitspelen? Praatte hij maar. Vertelde hij maar waar Sarah is, en wat de connectie met Sarina is. Hoe kan hij slapen als een baby terwijl zij wakker ligt en draait en maalt?

Maud staat op, grist een spijkerbroek en een t-shirt uit de kast – steeds verbaast ze zich over de grootte van haar kleding – ze voelt zich helemaal geen maat 46, ze ziet geen plussize in de spiegel, hoe kan het toch zijn dat haar kleding steevast te strak zit?

Op blote voeten loopt ze de keuken in en zet het espressoapparaat aan. Nu er weer beweging in het verhoor van Vincent zit, is de informatie van Carla nog belangrijker geworden. Weer belt ze de vrouw die ervoor gekozen heeft om in eenzaamheid in de wildernis in Zweden te gaan wonen. Weer neemt Carla niet op. Ze heeft een soort satelliettelefoon op de boerderij, alleen voor noodsituaties.

Misschien staat het ding gewoon uit. Of is het niet opgeladen, net als toen zij Carla bezocht, of ligt het ding ergens in een la in die basale keuken van haar, achter een pak rijst of zo. De vierentwintig uur die ze op de kleine boerderij van Carla heeft doorgebracht heeft permanente beelden achtergelaten in haar geheugen. Het spartaanse huis. De barre omstandigheden. De prachtige natuur. De ongenaakbare lynxen die op de kippen joegen. Dat Carla het daar volhoudt... dat ze daar wil zijn. Bewondering en onbegrip strijden om voorrang. Nee, ze zou zo iets nooit kunnen en ja, het betekent iets dat Carla daar zo woont.

Maud plaatst een beker onder de koffiemachine en drukt op de knop. Terwijl de machine loopt neemt ze een beslissing.

*

‘Het is dat ik eigenlijk te lui ben om zo vroeg op te staan,’ zegt Kyra en ze kijkt om zich heen. De tuin van de Hortus Botanicus ruikt naar natte aarde en een mix van zoete bloemen en kruiden. Er is bijna geen verkeer hoorbaar. De stad is nog van de vogels. ‘Maar anders zou ik het vaker doen,’ vervolgt ze.

‘Je bent hier nu toch? Dit is een goed begin.’ Tom staat naast haar. Hij kijkt haar grijzend aan.

‘Ik zou willen dat ik zo iemand was die voor dag en dauw zijn bed uit kwam om vijf kilometer hard te lopen of zo.’ Kyra glimlacht naar de jongen die ze sinds een maand of twee zomaar mag zoenen. Die haar zomaar wil zoenen. Zijn donkerblonde haren zitten altijd een beetje in de war en in zijn ogen ziet ze die uitdagende blik waar ze als een blok voor gevallen is.

‘Laten we eerst maar ons werk doen,’ zegt hij. ‘We kunnen straks wel gaan hardlopen als je wilt.’

‘Is goed,’ stemt Kyra in. Sarina was een hardloper. Zelf vond ze het toen nog overdreven, al dat gehol langs het Noord-Hollands Kanaal. En die honderden, en later duizenden sit-ups die Sarina deed. Haar ouders wilden haar niet geloven. ‘Ik hoor haar tellen, mam,’ had ze gezegd. ‘Tot honderd. Dan denk ik: nu stopt ze, maar ze gaat

door. Het wordt steeds erger. Laatst telde ze tot vijfhonderd.'

Haar moeder had haar uitgelachen. Vijfhonderd! Zoiets bestond helemaal niet. Maar het bestond ook helemaal niet dat je een week lang leefde op een halve sinaasappel per dag. Of dat je nog maar net vijftig kilo woog met je lijf van een meter vijfenzeventig.

'Ik begin meestal achteraan met de paden,' zegt Tom. 'En dan werk ik deze kant op.'

Hij pakt een van de emmers met biologisch poetsmiddel en een van de harde bezems en begint naar het verste uiteinde van de tuin te lopen. Kyra pakt de andere bezem en emmer en loopt achter hem aan. Ze kijkt toe hoe Tom de bezem in de emmer doopt en de grote stenen op het pad begint te schrobben en doet hem na.

Maud is nog in overleg met de Engelsen over wanneer ze mag beginnen met de interviews van Vincent. Ze probeert er niet aan te denken dat ze het ook kan verknallen. Wat weet ze eigenlijk van hem? Voordat ze die kamer binnengaat zal ze alles moeten lezen wat er over hem te vinden is. Ze moet begrijpen wat hem drijft, hoe hij denkt. Waar zijn zwakke punten zitten en wat hij denkt dat haar zwakke punt is.

Ze probeert zich voor te stellen dat ze hem is. Dat ze gevangen zit, in de wetenschap dat er overweldigend veel overtuigend bewijs is voor zijn misdaden.

Ik weet dat ik er niet meer uit kom. Ik weet dat ik me hier op geen enkele manier uit kan lullen.

Is dat al tot hem doorgedrongen? Realiseert hij dat er geen ontsnappen mogelijk is?

Ik zie nog ruimte. Mijn advocaat moet maar voor elkaar krijgen dat er een vormfout wordt gemaakt. Misschien kan ik ontsnappen als ik naar Nederland wordt overgebracht.

Hij wil zijn zin hebben. Is gewend zijn zin te krijgen. Hij is bereid om heel ver te gaan om voor elkaar te krijgen wat hij wil, waar hij van droomt. Nee, waardoor hij geobsedeerd is.

Kyra doopt de bezem opnieuw in het hete water en poetst de tegel met kracht schoon. Langzaam verdwijnt de dunne laag mos en wordt de structuur van het steen zichtbaar. Misschien weet ze wel

waarom hij per se haar moet spreken. Ze zet de emmer een stukje verderop en begint met nog meer kracht aan de volgende tegel. Ze voelt haar armspieren branden en hoort de bezemsteel kraken onder de kracht die ze zet. De vraag is of ze het wel wil weten.

Ze doet haar ogen open en ziet niets. Alles is zwart.

Het is anders dan het was. Het voelt anders. Ruikt anders.

Of zou ze dood zijn?

Is de dood misschien een eindeloos bewustzijn in het niets? Dat je denkt dat je je ogen open hebt, maar niks ziet. Dat je iets wilt zeggen, maar je geen geluid kunt maken. Dat je gelooft dat je een lichaam hebt, maar in feite ben je een geest die in een tijdloze ruimte doolt.

Kan je bang zijn als je dood bent?

Dat zou de meest cynische grap zijn die God kon maken.

Voorzichtig beweegt ze haar arm. Er is geen wand meer. Haar arm reikt verder en verder van haar af en komt niets tegen.

Ook al niets. Misschien denkt ze dat ze op een bed ligt, maar misschien is dat niet zo. Misschien zweeft ze ergens in een donkere, lege ruimte. Niets.

Niets is eigenlijk ook wel prima.

Ik wil niets.

Ik ben niets.

Niets.

‘De schoenen zijn van Caterpillar. Van dit type zijn er maar twintig verkocht in de buurt van Amsterdam.’

Thomas Kuipers legt een paar foto’s van werkschoenen op tafel. Twintig paar maar, dat biedt kansen.

‘Weten we al iets over die huishoudfolie?’ vraagt Maud.

‘Geen vingerafdrukken,’ zegt Thomas.

‘En we hebben nog geen idee waarom het in de vorm van dat teken is gelegd,’ vult Myrna aan. ‘Dat onderzoeken we nog.’

Maud knikt. ‘Ik zie er niets ritueels in,’ zegt ze. ‘Ik vind de hele plaats delict iets ondoordachts hebben. Iets gehaasts, onverwachts.’

‘Toch is er misschien heel goed over nagedacht,’ zegt John. ‘Misschien wilden ze het er juist zo uit laten zien. Chaotisch.’

‘Ga door,’ zegt Maud.

‘Die vrouw had best wat centjes. Ik blijf erbij dat die kinderen misschien wel wat hebben geregeld. Kan me niet voorstellen dat je zoiets zelf doet, maar een mannetje inschakelen... De trouwplannen van die twee waren echt concreet aan het worden.’

‘Roep ze op voor verhoor,’ zegt Maud. ‘Doe het officieel. Maar wel rustig aan. Je voelt snel genoeg of er iets gek is. En laat Myrna aanschuiven.’

John en Myrna knikken bedeesd. Meestal is ze niet zo sturend. Of kortaf. Ze merkt dat de zaak met de twee bejaarden haar meer doet dan ze had verwacht.

‘Buurtonderzoek?’ vraagt ze met opgetrokken wenkbrauwen aan Niels.

‘Niks bijzonders,’ zegt Niels. ‘Er zijn twee teams alle woningen in de buurt afgegaan, maar niemand heeft iets waargenomen dat opvallend was. Ik heb de rapporten nog eens doorgenomen, maar ik

denk niet dat we daar nog iets uit gaan halen. Het is een rustig buurtje. Iedereen kent iedereen. Allemaal oudjes die de hele dag achter de geraniums zitten. Niemand heeft iets gezien.'

Maud zucht. Daar komen ze ook al niet verder mee.

'Gehoord dan?' vraagt ze. 'Er moet geschreeuwd zijn, en gegild.'

'Aan de ene kant is een restaurant gevestigd,' legt Niels uit. 'Daar was 's morgens nog niemand. Aan de andere kant woont een buurman die bijna doof is en zelden zijn gehoorapparaat in heeft.'

'Het leek een makkelijke zaak,' broemt John. 'Toen ik die kolere-zooi zag dacht ik: die klootzak heeft genoeg sporen achtergelaten, maar we hebben verdomme alleen maar een schoenafdruk.'

'Tot nog toe,' zegt Maud. 'Er ligt nog een heleboel materiaal bij het NFI. Wie weet vinden ze nog iets.'

'Het voorlopige rapport van die psycholoog is al binnen,' zegt Myrna.

'En?'

'Hij schrijft dat hij aan een persoonlijk motief denkt.'

John snuift.

'Wraak,' vervolgt Myrna. 'Woede. Het lijkt erop dat de dader of daders geheel buiten zinnen zijn geraakt, staat er.'

'Wraak,' herhaalt Maud. 'Heeft die man misschien een verleden? Kan er iemand zijn opgedoken die hem al heel lang zocht? Heeft hij ooit iets uitgehaald?'

'Hij is brandschoon,' zegt Jolanda. 'Nooit in aanraking geweest met de politie. Nooit op staande voet ontslagen, of iets anders. Loopbaan van veertig jaar bij de bank. Administratie.'

'Geen schulden? Gokverslaving? Ben je alles nagelopen?'

Jolanda schudt haar hoofd. 'Blauwe maandag profbokser geweest, meer dan vijftig jaar geleden.'

Maud knikt bedachtzaam. Vandaar de breuk in zijn hand. Hij had zich verweerd. Of misschien in een reflex een rechtse directe uitgedeeld.

'Later gevoetbald. Materiaalman bij de voetbalclub geweest. Lid van de klaverjasvereniging. Dat soort dingen.'

'En de vrouw?' vraagt Niels.

‘Ook helemaal niets bijzonders,’ stelt Myrna. ‘Tot nog toe.’

‘Ze had toch vastgoed?’

‘Een paar pandjes, ja.’

‘Is ze misschien in een of ander witwascircuit terechtgekomen?’ vraagt Maud. ‘Jaren geleden? Of heeft ze iemand ernstig benadeeld?’

‘De transacties worden allemaal nog nagekeken door de financiële recherche.’ Myrna bladert door haar papieren. ‘Het feit dat die doek over haar ogen is gelegd is wel veelzeggend,’ vat ze het rapport samen. ‘Het kan duiden op spijt, of in elk geval op een poging om het slachtoffer er achteraf minder menselijk, minder als menselijk wezen herkenbaar voor de dader, uit te laten zien. Het is mogelijk dat de dader achteraf is geschrokken van zijn daad.’

‘Ik had het er met John al over,’ vervolgt Maud. ‘Het lijkt het werk van meer dan één dader. Als je de hoeveelheid verwondingen ziet, de razernij. Het lijkt erop dat minimaal twee elkaar hebben opgefokt in hun gekte.’

‘De psycholoog heeft het hier inderdaad letterlijk over *dader of daders*,’ zegt Myrna. ‘Hij gaat er verder niet op in.’

‘Hoeveel het er ook waren,’ zegt Niels grimmig. ‘Tot nog toe hebben we van niemand sporen gevonden.’

‘Misschien,’ vult Thomas aan, ‘is dit toch een zaak voor lange adem.’

*

‘Kyra! Hoe is het?’

Grigor Kowzinsky, de vader van Dave – de jongen met wie Sarina samen was op het moment dat ze verdween, en wiens lichaam op een strand in Denemarken is gevonden – stuurt Kyra een enthousiaste lach via Skype. Ze lacht terug, zoveel goedmoedigheid roept een automatische respons op.

‘Heel goed.’

Ze vertelt hem dat ze is aangenomen bij de recherche.

‘Tijdelijk,’ zegt ze. ‘Voor de zaak van Sarina.’

‘Ze willen je vast langer houden,’ meent Grigor.

Weer lacht Kyra.

‘Dat zou wat zijn,’ zegt ze. ‘Ik moet eerst maar eens mijn studie afronden.’

Ze praten een tijdje over haar op handen zijnde reis naar Londen en wat ze daar te doen heeft.

‘Ik krijg een stoomcursus van Jan Anne,’ stelt ze Grigor gerust. ‘Ik weet dat dit soort mensen interviewen niet eenvoudig is, maar we hebben geen keus. Wat zijn gesprekspartner betreft heeft hij de touwtjes in handen.’

‘Als jij hem straks maar de baas bent,’ zegt Grigor. ‘Zonder dat hij het in de gaten heeft.’

Ze weet dat hij het hele idee maar niets vindt. Het liefst hield hij haar zo ver mogelijk uit de buurt van de man die op de een of andere manier betrokken is bij de dood van zijn zoon. Tegelijkertijd weet ze dat hij brandt van verlangen om meer te weten van de omstandigheden waaronder Dave zijn noodlot tegemoet ging.

‘Ik ga mijn best doen,’ zegt ze.

Ze legt uit dat ze met Jan Anne onderzoek doet naar een aantal aangespoelde jonge vrouwen in het gebied rond de Noordzee.

‘Nu vragen we ons af,’ zegt Kyra. ‘Of er meer gebieden op de wereld zijn waar een relatief hoog aantal jonge vrouwen is gevonden.’

Grigor zwijgt en kijkt haar nadenkend aan. Zijn rimpels lijken wel dieper te worden, zijn ogen mistiger. Toen hij een paar maanden geleden in Nederland was heeft ze gevoeld hoe verslagen hij is. De dood van Dave heeft hem veel ernstiger beschadigd dan hij aan de buitenkant laat zien.

‘Ik snap het,’ zegt hij.

‘Jan Anne heeft toegang tot Europese databases, en hij kan misschien wel toegang tot internationale gegevens vragen, maar we dachten...’

‘Dat ik dat misschien sneller kon achterhalen,’ vult Grigor knikkend aan. ‘Natuurlijk. Geen probleem. Ik ga er meteen achteraan.’

Grigors bedrijf in beveiliging van overheidsgebouwen en de *rich and famous* van deze aarde heeft hem een heel aantal interessante contacten opgeleverd. Hij had al eerder beloofd alles te zullen doen

wat nodig is om haar te helpen.

‘Ik zorg dat je die gegevens snel hebt.’

‘Ik vertrek morgen naar Londen,’ zegt Kyra. ‘Dan ben ik eerst met het verhoor bezig, dus misschien moet je er niet te veel druk op zetten.’

‘Onzin,’ antwoordt Grigor. ‘Je kunt moeilijk de hele dag met Vincent praten. De rest van de tijd moet je ook iets te doen hebben. Als het snel kan moet het snel. Simpel.’

*

‘Niels,’ Maud wenkt haar collega. ‘Zin in een ijsje?’

Niels knikt. ‘Ik kom eraan.’

De wandeling naar IJssalon *Ijskoud de beste* is het moment waarop Maud en Niels overleggen over zaken die niet in een officieel overleg thuishoren. Regelmatig halen ze een bekertje Koekie-caramel – en in de winter een goede cappuccino – om iets rustig te kunnen bespreken. Maud glimlacht als ze alvast naar de buitendeur loopt. Zo ging het vroeger al, in Rotterdam, toen ze daar allebei nog werkten. Samen ergens koffiedrinken en een zaak analyseren.

Rotterdam. Toen was ze nog met Gijs. Gijs met het staartje, de spierballen en de tattoo. Roos was een baby van nog geen jaar. Ze was daar gelukkig geweest. Zo gelukkig als wat. Totdat Gijs besloot dat hij meer rust en ruimte nodig had, en na wat omzwervingen in Nederland een gammel huisje kocht in de Pyreneeën om daar zichzelf, de natuur en een kudde schapen te ontdekken. Hij had nooit gevraagd of ze mee wilde. Een keer was ze hem gaan opzoeken, maar daarna had ze nooit meer de behoefte gehad hem te zien. Niet die Gijs.

Wel miste ze de Gijs uit Rotterdam. De man met de wilde boskrullen en de stoere, onafhankelijke houding. De man die haar kuste en koesterde. Hij werkte in de haven. Eigenlijk had ze kunnen weten dat hij nooit zou settelen. Zelfs niet met haar.

Maud groet de dames van de receptie en loopt naar buiten. Het is warm, echt zomer. Nog even en dan gaat ze met Edwin en Roos naar

Zeeland voor een vakantie van tweeënhalve week. Haar dochter heeft een camping uitgekozen aan zee. In de buurt van twee plaatsjes waar veel te doen is voor jongeren. Zelf had ze eigenlijk een tocht met een camper willen maken. Door Portugal of zo. Misschien is het de laatste keer dat Roos meegaat.

‘Even ijskoud vergaderen?’ vraagt Niels. Ineens staat hij naast haar.

Ze knikt.

‘Ik wil het met je hebben over een brief die Carla me gestuurd heeft,’ begint ze.

‘Demsterwold?’

‘Ja, de zus van Vincent.’

‘Oké,’ zegt Niels nadenkend.

‘Toen ik uit Zweden vertrok heeft ze me beloofd haar verhaal op te schrijven en het me te sturen. Dat heeft ze gedaan, iets later dan ze had beloofd, maar goed, ze heeft er heel duidelijk bij gezet dat ik het met niemand mocht delen. Ze wil absoluut niet dat er ook maar iets van in de openbaarheid komt.’

‘Waarom stuurt ze het dan?’

‘Ze zegt dat het ons zal helpen in de juiste richting te zoeken.’

‘En doet het dat?’

‘Dat denk ik wel.’

Ze beginnen te lopen, richting het Damstede Lyceum, de school waar Kyra les had en waar de vermoorde Gaullier docent was. Ze moet niet vergeten binnenkort even bij Willem Jansen, de conrector binnen te lopen. Als ex-vriendje van Carla zal hij ook informatie over de familie Demsterwold hebben.

Maud wacht even met vertellen tot ze de school en het lawaaiige voetbalveldje dat erachter ligt gepasseerd zijn. Hoe kan ze de essentie van Carla’s brief uitleggen zonder te veel in details te treden? Aan de andere kant, zoveel details stonden er ook weer niet in. Carla had het zorgvuldig vermeden namen te noemen, of plaatsen, adressen, data. Het verhaal was verbijsterend, maar als bewijs was het zo weinig specifiek dat ze er niet veel mee kon, zelfs al wilde ze dat. Dat was nou juist het probleem.

‘Ik zal terug moeten naar Zweden,’ begint Maud. ‘Om meer informatie van Carla te krijgen. Ze heeft hele stukken weggelaten en bijna geen namen genoemd.’

‘Niet voor niets blijkbaar.’

‘Ze zegt dat haar vader lid was van een groep mensen – politici, maar ook zakenlui – die probeerden seks met kinderen te legaliseren.’

Even is Niels stil.

‘Dat verbaast me niet,’ zegt hij dan. ‘Er zijn in de jaren tachtig en negentig een aantal heel serieuze pogingen geweest om seks met kinderen vanaf een jaar of twaalf niet langer strafbaar te maken. Daar was een vrij machtige lobby voor. Ik denk altijd dat Demsterwold daarin een belangrijke, maar zorgvuldig onzichtbaar gehouden rol heeft gespeeld. Dat was zo’n beetje in de tijd dat Menno Schatbos verdween. In Engeland had je eerder ook al zo’n groepering, PIE heette die. Die lui probeerden, ongelofelijk genoeg, seks met kinderen vanaf vier jaar of nog jonger vrij te geven. Een belangrijk lid was Sir Peter Hayman, die onder andere voor MI6 werkte, je weet wel, die vent van wie de politie in zijn tweede huis vijfenveertig dagboeken vol met seksfantasieën over kinderen vond.’

‘Had hij ook niet een hoge post bij de NATO?’

‘Klopt,’ antwoordt Niels. ‘Daar is veel over te doen geweest, maar niemand deed er iets mee. Hij werd niet ontslagen of vervolgd.’

‘Ben je al meer over Menno te weten gekomen?’

‘Nee,’ zegt Niels. ‘Ik heb een afspraak met een man die destijds ook in die scene werkte. Hij zegt zich de jongen te herinneren en wil een verklaring afleggen. We proberen een groep getuigen bij elkaar te krijgen, zowel in Nederland als in Engeland, en dan via hun verklaringen verder onderzoek af te dwingen. De tijd is er eindelijk rijp voor.’

‘Schreef de PvdA in de jaren negentig niet een rapport over het legaliseren van seks met minderjarigen?’

‘Niet alleen de PvdA. Ik kan nog steeds niet begrijpen dat pedofilie in die tijd gewoon gedoogd werd. Bordelen met jonge jongens, vanaf een jaar of vijftien, zestien – iedereen wist dat die bestonden

en niemand greep in. De politie stond erbij en keek ernaar. Eind jaren negentig werd de grond toch te heet onder ieders voeten. Het plan van de pvdA verdween in een hele diepe la, de pogingen tot legalisering werden gestaakt. Het gedogen van de jongensbordelen stopte.’

‘Dat schrijft Carla ook,’ zegt Maud.

Ze lopen door het glooiende park. Op het gras zitten groepjes scholieren en bij een speeltoestel zitten verschillende moeders in het gras, terwijl ze hun spelende kinderen in de gaten houden.

‘Dus toen het op de legale manier niet lukte,’ vervolgt Maud. ‘Hebben ze iets anders bedacht.’